

допуњује и мења свој устав тако да једно поколење не може да потчињава она друга својим законима. Постојање државе је услов за било какву уставотворну активност и појаву устава јер без ње устав нема на шта да се односи, али и постојање устава је доказ да постоји држава и потреба да се уреди њена организација и поредак. Код доношења устава једне земље разликују се две могуће ситуације, односно уставни могу да се доносе у условима две различите друштвене и историјске ситуације. Прва би била када се доноси први устав једне државе, а друга када се доноси нови устав државе која већ има постојећи устав. Код доношења првог устава такође су могуће две различите ситуације мада се оне данас ређе срећу у пракси: а) када стара, постојећа држава приступа доношењу свог првог устава, и б) када новообразована држава доноси свој први устав. Прва ситуација код доношења устава је карактеристична за државе које су већ постојале и које су услед разних околности добиле прве уставе. То је, рецимо, случај са Француском која је добила свој први Устав 1791. или Холандијом и њеним Уставом од 1798. Швајцарском и њеним првим Уставом од 1798. али и са неким ваневропским државама и њиховим првим уставима као што су Канада и њен Устав од 1867. Јапан и његов Устав од 1889. Аустралија и њен Устав од 1900., Кина и њен Устав од 1911. итд. Велика Британија је уставни спецификум јер ни до данас није донела и добила формални и кодификовани устав па тако примењује бројне законе и друге акте који регулишу уставну материју. Друга ситуација у којој се доносе први уставни се односи на новоформиране државе као што су САД-е које су добиле први (и једини) Устав 1787. или Белгија која је добила свој први Устав 1831. али и неке друге државе, пре свега афричке, азијске и латиноамеричке. Доношење устава у овим новоформираним државама има своје специфичности условљене моментом њиховог доношења, друштвеним снагама које га доносе као и уставима који им служе као узор. Саме државе могу да настану на различите начине мада то није од утицаја на доношење њихових првих устава. Много је чешћа појава да се доносе уставни у државама које су већ имале своје уставе, па тако и свој први устав, и зато може да се каже да су ретке државе које после првог устава нису доносиле нове уставе. Истина, и ту има разлика јер неке државе ређе, а неке чешће доносе те нове уставе, у зависности од динамичности друштвених промена у њима. Француска је добар пример земље која је за задњих 200 година променила чак 16 устава али ту не заостаје много ни Југославија у којој је од 1921. до 1992. донето 8 устава и више десетина амандмана. Ови процеси су карактеристични и за неке ваневропске,